

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Беднарського Владислава Антоновича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини першої статті 12 Закону України „Про виконавче провадження“

м. К и ї в
17 квітня 2018 року
№ 104-2(I)/2018

Справа № 3-104/2018 (4666/18)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Мельника Миколи Івановича – головуючого,
Саса Сергія Володимировича,
Шевчука Станіслава Володимировича – доповідача,

розглянула на засіданні питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Беднарського Владислава Антоновича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини першої статті 12 Закону України „Про виконавче провадження“ від 2 червня 2016 року № 1404–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 30, ст. 542).

Заслухавши суддю-доповідача Шевчука С.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Беднарський В.А. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням розглянути питання щодо відповідності частині третій статті 41, частині першій статті 58 Конституції України (конституційності) положень частини першої статті 12 Закону України „Про виконавче провадження“ від 2 червня 2016 року № 1404–VIII (далі – Закон № 1404), згідно з якими виконавчі документи можуть бути пред’явлені до примусового виконання протягом трьох років, крім посвідчень комісій по трудових спорах та виконавчих документів, за якими стягувачем є держава або державний орган, які можуть бути пред’явлені до примусового виконання протягом трьох місяців.

Автор клопотання зазначає, що до набрання чинності Законом № 1404 був чинним Закон України „Про виконавче провадження“ від 21 квітня 1999 року № 606–XIV, відповідно до якого виконавчі документи могли бути пред’явлені до виконання протягом року (пункт 2 частини першої статті 22), та стверджує, що „стягувач мав право пред’явити до примусового виконання судове рішення протягом одного року. Таким чином, відповідно до діючого на той час законодавства через рік з моменту набрання рішенням чинності стягувач втрачав право на пред’явлення вказаного рішення до примусового виконання. Встановлення в частині першій статті 12 Закону України „Про виконавче провадження“ в редакції від 2 червня 2016 року (№ 1404–VIII) можливості пред’явлення до виконання виконавчих документів протягом трьох років, без вказівки на те, що дане положення не розповсюджується на рішення, які були прийняті до набрання чинності цієї редакції Закону, фактично збільшує юридичну відповідальність боржника, оскільки передбачається виникнення у стягувача нових прав на примусове виконання рішення суду, вже після припинення цих прав згідно законодавства, яке діяло до набрання чинності нової редакції вказаного Закону. Тобто фактично допускається зворотня дія Закону у часі, що суперечить статті 58 Конституції України“.

На підтвердження застосування судами України оспорюваних положень Закону № 1404 Беднарський В.А. долучив копії ухвал Святошинського районного суду міста Києва від 10 квітня 2017 року та апеляційного суду міста Києва від 8 червня 2017 року, якими йому було відмовлено у задоволенні заяви про виправлення помилки у виконавчому листі в частині визначення строку пред'явлення виконавчого листа до виконання.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

2.1. В Основному Законі України вичерпно визначено повноваження Конституційного Суду України, до яких, зокрема, належить надання офіційного тлумачення Конституції України та вирішення питань про відповідність Конституції України (конституційність) законів України (стаття 150).

Зі змісту конституційної скарги вбачається, що Беднарський В.А. фактично висловлює незгоду з чинним законодавчим регулюванням строків пред'явлення виконавчих документів до примусового виконання, передбаченим частиною першою статті 12 Закону № 1404, тобто порушує питання, вирішення якого не належить до повноважень Конституційного Суду України.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі у цій частині згідно з пунктом 2 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі.

2.2. Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі зазначаються конкретні положення закону України, які належить перевірити на відповідність Конституції України, та конкретні

положення Конституції України, на відповідність яким належить перевірити закон України; обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону; відомості про документи і матеріали, на які посилається суб'єкт права на конституційну скаргу, із наданням копій цих документів і матеріалів; перелік документів і матеріалів, що додаються; конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (пункти 5, 6, 7, 8 частини другої статті 55, абзац перший частини першої статті 77).

Аналіз конституційної скарги та доданих матеріалів дає підстави для висновку, що Беднарський В.А. не навів обґрунтування тверджень щодо неконституційності положень частини першої статті 12 Закону № 1404. Автор клопотання зазначає, що ці приписи дають можливість протиправно позбавити його права власності на майно, оскільки передбачають примусове стягнення його майна вже після припинення у стягувача такого права. При цьому суб'єкт права на конституційну скаргу не розкрив логічного зв'язку між положеннями частини першої статті 12 Закону № 1404 та приписами частини третьої статті 41, частини першої статті 58 Конституції України. Крім того, він не надав копій усіх документів і матеріалів, на які посилається, а також не вказав їх у переліку документів і матеріалів, що додаються до конституційної скарги.

Отже, автор клопотання не дотримав вимог, визначених у пунктах 6, 7, 8 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі у цій частині згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 55, 147, 150, 151¹, 153 Конституції України, статтями 7, 8, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Беднарського Владислава Антоновича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини першої статті 12 Закону України „Про виконавче провадження“ від 2 червня 2016 року № 1404–VIII згідно з пунктами 2, 4 частини першої статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі; неприйнятність конституційної скарги.

2. Ця Ухвала є остаточною.

Судді
Конституційного Суду України

Мельник М.І.

Сас С.В.

Шевчук С.В.